

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/79/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117225602
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7117225602.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Borisa Brondoša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu R Collectors s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 50 094 297, zastúpeného Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovanej W.. T. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. 9, T., o zaplatenie 1.391,45 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 26. mája 2020, č. k. 15Csp/292/2017-222

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo "prvoinštančný súd") napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobcu domáhal uloženia povinnosti zaplatenia sumy 1.391,45 eura, dlžných úrokov vo výške 1.383,10 eura vyčíslených ku dňu 31.10.2017, zmluvného úroku vo výške 25,5 % ročne zo sumy 1.391,45 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.391,45 eura od 1.11.2017 do zaplatenia, bankových poplatkov v sume 14,65 eura, ako aj náhrady trov konania. Uplatnenej pohľadávke zodpovedal podľa skutkového vymedzenia žaloby peňažný záväzok žalovanej zo zmluvy o úvere „dostupná pôžička“ č. 7097538513 zo dňa 29.1.2013, uzavretej medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako veriteľom a žalovanou v hmotnoprávnom postavení dlžníka (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej Poštová banka, a.s. poskytla žalovanej peňažné prostriedky v sume 1.500,- eur, ktoré sa zaviazala vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi vo výške 25,50 % ročne a s poplatkami pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 28,70 % v 72 mesačných splátkach po 41,- eur vždy do 18. dňa v mesiaci. Žalovaná podľa tvrdenia žalobcu uhradila v splátkach sumu 718,- eur, z čoho bolo na poplatky zaúčtovaných 72,- eur, na úroky 537,45 eura a na istinu 108,55 eura. Nakoľko žalovaná dohodnuté splátky úveru neplatila riadne a včas, Poštová banka, a.s. po márnej výzve zo dňa 23.2.2015, listom zo dňa 9.3.2015 uplatnila právo na okamžité zosplatnenie celého úverového záväzku, v tom čase v sume 1.655,73 eura (istina 1.391,45 eura, úroky 249,63 eura a poplatky 14,65 eura). Žalobca túto úverovú pohľadávku nadobudol v priebehu konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6.8.2018.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyšiel z takto tvrdeného skutkového stavu, pričom na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1 až 3, 9, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.

z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom v čase uzavretia zmluvy, z ktorých vyvodil záver o nedôvodnosti žaloby, keď konštatoval, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou síce bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou 72 mesačných splátok vo výške 41,- eur, avšak táto (zmluva) neobsahovala všetky obligatórne náležitosti, konkrétne údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keďže pri výške mesačnej splátky 41,- eur a počte dohodnutých mesačných splátok 72, predstavuje celková čiastka úveru sumu 2 952,- eur, namiesto v zmluve uvedenému údaju, podľa ktorého súčet výšky úveru a celkových nákladov úveru (1 500,- eur + 1 376,87 eura) predstavuje sumu 2.876,87 eura. Na základe toho dôvodil, keďže sa vypočítaná suma nehoduje so žalobcom uvedenou sumou v zmluve, že predmetná úverová zmluva neobsahuje základnú náležitosť - celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, resp. tento číselný údaj uvedený v úverovej zmluve nie je správny, pričom z hľadiska dodržania základných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovených v § 9 ods. 2 ZoSÚ možno takto uvedené obsahové náležitosti považovať za dodržané iba v prípade úplného uvedenia všetkých údajov v správnej hodnote, čo má za následok jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Vyhodnotil, že žalovanej bolo poskytnutých 1 500,- eur, pričom vrátila žalobcovi celkovo sumu 1 618,- eur (718,- eur do podania žaloby + 900,- eur spoločnosti R Collectors s.r.o.), ktoré vzhľadom na bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru prvoinštančný súd započítal na istinu pohľadávky. Prvoinštančný súd mal ďalej za to, že právny predchodca žalobcu nepostupoval dôsledne ani pri skúmaní bonity žalovanej podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Napokon rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalovanej v spore, ktorej však trovy v konaní nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby ho zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu. V odvolaní žalobca namietal, že závery súdu prvej inštancie o tom, že úverová zmluva neobsahovala údaj o celkovej čiastke, a že údaj týkajúci sa celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, bol v zmluve uvedený nesprávne, z ktorých dôvodov súd prvej inštancie vyvodil, že zmluva o úvere neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, nie je správny. Odvolateľ mal za to, že žalovaná poznala údaje o výške úveru a celkovej výške nákladov, teda mohla posúdiť rozsah svojho záväzku. V tejto časti poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci č. C - 42/15, na bod 4.1. zmluvy, rozhodnutia Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Cp/201/2017, Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 43Co/2/2019 zo dňa 30.01.2019, ako aj na to, že interný systém právneho predchodcu žalobcu mu neumožňoval dohodnúť so žalovanou mesačné splátky v sume na desiatinné čísla, z dôvodu ktorého boli tieto zaokrúhlené smerom nahor, čo spôsobilo, že výška posledných splátok nebola v sume totožnej s ostatnými splátkami úveru. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri svojom hodnotení, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver, porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, keďže neinformoval a nepoučil žalobcu o tom, že považuje skutočnosť skúmania bonity žalovanej za spornú, v dôsledku čoho odňal žalobcovi právo riadne uplatňovať jeho procesné práva takým zásadným spôsobom, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o úhrady žalovanej, okrem toho, že nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej vrátiť žalobcovi len nezaplatenú časť istiny úveru, bez poplatkov a úrokov, namietal aj jeho skutkový záver o tom, že žalovaná po podaní žaloby uhradila sumu 900,- eur. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a vytykajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), a h) C.s.p.. Napokon odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnila so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, pričom rozsudok považuje za vecne správny a riadne odôvodnený. Vo vzťahu k absencii obligatórnych náležitostí poukazuje na svoje skoršie podania vo veci ako aj rozhodnutia súdov. Ďalej poukázala na to, že žalobkyňa skutočnosť tvrdenú žalovanou, že suma 900,- eur bola v rámci mimosúdneho vymáhania uhradená spoločnosti R Collectors s.r.o., ktorú vymáhaním pohľadávky poverila Poštová banka, a.s., rodinnými príslušníkmi žalovanej, v doterajšom priebehu konania žiadnym spôsobom nespochybnila, preto možno považovať uvedené tvrdenie žalovanej ako nesporné. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.6.2021 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p..

7. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. C.s.p..

8. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku konštatuje, že tieto žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené.

10. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne rozhodol, ak žalobu žalobcu zamietol. Odvolacie námietky spochybňujúce správnosť výroku rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol a skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní neumožňujú a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, v odôvodnení ktorého sa súd dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu v žalobe, zhodnotil väčšinu dôkazov predložených na podporu tvrdení žalobcu, uviedol ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom žalobcovi

i žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva. Súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval klauzuly určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie a pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa podľa názoru odvolacieho súdu neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

11. Svojimi odvolacími námietkami žalobca v konečnom dôsledku nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ku ktorému podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku prvoinštančný súd dospel na podklade skutkových zistení o absencii resp. nesprávnosti v úverovej zmluve vyjadreného údaj o celkovej čiastke, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť. To v konečnom dôsledku znamená, že z hľadiska odvolacích námietok žalobcu bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v odvolacom konaní kľúčovou skutková otázka úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase jej uzavretia.

12. Vo všeobecnosti možno povedať, že skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú a v konaní ani inak nevyšli najavo alebo vtedy, ak neprihliadne na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním alebo vyšli za konania najavo, alebo vtedy, ak sa v ním vykonanom hodnotení dôkazov alebo poznatkov, ktoré vyšli v konaní najavo, vyskytne logický rozpor. Skutkové zistenie nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak sa týka takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci (por. napr. uznesenie NS SR sp. zn. 1 MCdo 4/2009 z 15.4.2010).

13. Súd prvej inštancie svoj skutkový záver o nesprávnosti údaj o celkovej čiastke, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť, ťažiskovo vystaval na zistení, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere tento údaj neobsahovala, keďže pri výške mesačnej splátky 41,- eur a počte dohodnutých mesačných splátok 72, predstavovala celková výška úveru sumu 2 952,- eur namiesto v zmluve uvedenému údaju, podľa ktorého súčet výšky úveru a celkových nákladov úveru (1 500,- eur + 1 376,87 eura) predstavoval sumu 2.876,87 eura, z ktorého dôvodu, keďže sa súdom prvej inštancie vypočítaná suma (2 952,- eur) nehoduje so žalobcom uvedenou sumou v zmluve (2.876,87 eura), predmetná úverová zmluva neobsahuje základnú náležitosť - celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, resp. tento číselný údaj uvedený v úverovej zmluve nie je správny, pričom z hľadiska dodržania základných náležitostí o spotrebiteľskom úvere stanovených v § 9 ods. 2 ZoSÚ možno takto stanovené obsahové náležitosti považovať za dodržané iba v prípade úplného uvedenia všetkých údajov v správnej hodnote. Žalobca v odvolaní namietal, že žalovaná poznala údaje o výške úveru a celkovej výške nákladov, teda mohla posúdiť rozsah svojho záväzku, poukázal na to, že interný systém právneho predchodcu žalobcu mu neumožňoval dohodnúť so žalovanou mesačné splátky v sume na desiatinné čísla, preto boli mesačné splátky zaokrúhlené smerom nahor, čo spôsobilo, že výška posledných splátok nebola v sume totožnej s ostatnými splátkami úveru.

14. V prejednávanej veci niet pochyb o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ust. § 52 a nasl.. Občianskeho zákonníka a súčasne ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. Súčasne z vykonaného dokazovania možno jednoznačne vyvodiť, že ide o zmluvu typovú, resp. štandardnú, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch a ktorá z tohto dôvodu podlieha súdnej kontrole.

15. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a), b) cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu v zmysle § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), až k), r) a y).

17. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že v danej spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj vyplývajúci z ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z., a to konkrétne určitá (jasná) a zrozumiteľná celková čiastka, ktorú má žalovaná ako spotrebiteľ za úver zaplatiť.

18. Jednou z obligatórných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je jej písomná forma, z čoho vyplýva, že osobité náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. musia byť uvedené v spotrebiteľskej zmluve písomne, v opačnom prípade danú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

19. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie možno vyvodiť jednoznačný záver o tom, že v danej úverovej zmluve absentuje určitý údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ za úver zaplatiť, keď z jej obsahu vyplýva údaj o tom, že žalovanej vznikla povinnosť uhradiť 72 splátok po 41,- eur, teda spolu 2.952,- eur, ktorý (údaj) je v rozpore s údajom o celkovej výške nákladov spotrebiteľa, ktorého súčet s výškou poskytnutého úveru (1.376,87 eura + 1.500,- eur) má predstavovať celkovú čiastku úveru v sume 2.876,87 eura. Vychádzajúc z týchto rozdielných písomných údajov uvedených v predmetnej zmluve tak nie je možné jednoznačne vyčísliť celkovú čiastku, ktorú má žalovaná ako spotrebiteľ za úver zaplatiť. Tento (správny) údaj teda v uvedenej zmluve chýba.

20. Odvolacia argumentácia žalobcu o upravenej výške splátok neobstojí. Ako už bolo skôr uvedené, z obsahu znenia § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že údaj o celkovej sume, ktorú by mal spotrebiteľ za úver zaplatiť je obligatórnou náležitosťou zmluvy, teda musí sa stať jej súčasťou v písomnej forme. Jej nedostatok spôsobuje následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 písm. a) spomínaného zákona. Nedostatok tejto náležitosti teda nemožno zhojiť dodatočne napr. listom adresovaným zo strany žalobcu žalovanej, keďže nejde o dokument, ktorý by bol súčasťou zmluvy a bol by podpísaný oboma zmluvnými stranami.

21. Z vyššie uvedeného vyplýva, že celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom nie sú v zmluve jednoznačne zrozumiteľným a jasným spôsobom definované, preto správny je záver súdu prvej inštancie, že predmetnú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) spomínaného zákona je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

22. Odvolací súd navyše dodáva, že platia dojednania, dohodnuté stranami v zmluve (samozrejme, ak nejde o neprijateľné dojednania ak je zmluva spotrebiteľská), nie iná listina ako napr. rozpis resp. plán splátok, odlišne upravujúci splátky a ich výšku, čo sa napokon musí premietnuť aj v tom, že nie je presne zistiteľná konečná splatnosť úveru. Napokon, nejedná sa o splátku, ak je stanovená nulovou sumou, podľa názoru odvolacieho súdu takéto praktiky žalobcu len zneisťujú spotrebiteľa o jeho skutočných povinnostiach. Vzhľadom na túto okolnosť sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov aj bez prihliadania na ďalšiu argumentáciu ohľadne výšky splátok a pod..

23. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., tento je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie.

24. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku z hľadiska vyššie uplatneného odvolacieho dôvodu a v rozsahu námietok uvedených v odvolaní dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., pretože súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom nezemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalobcu) alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie, aj vzhľadom na skutočnosť, že skúmanie toho, či právny predchodca žalobcu posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver, súdom prvej inštancie,

neviedlo (nevyústilo) k jeho záveru o tom, že úver sa aj z tohto dôvodu považuje za bezúročný a bez poplatkov.

26. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku skutkového záveru súdu prvej inštancie, ktorý vzal za preukázané, že žalovaná po podaní žaloby uhradila sumu 900,- eur, odvolací súd konštatuje, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie výslovne nepoprel obranu žalovanej založenú na skutkovom tvrdení, že na základe mimosúdneho vymáhania predmetnej pohľadávky spoločnosťou žalobcu zaplatila žalobcovi sumu 900,- eur.

27. Podľa ust. § 149 C.s.p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

28. Podľa § 151 ods. 1 a 2 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

29. Podľa ust. § 154 C.s.p., prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

30. Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné, sa vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Nespornosť skutkového tvrdenia je daná buď de facto, alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé, alebo, ak protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenie. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak sa aplikuje právna domnienka uvedená v § 151 ods. 1. Podľa tejto domnienky platí, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec (ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadřila), alebo, ak ho síce poprela, avšak neúčinne (por. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 573 - 575s).

31. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom procese spočíva z tzv. neúplného apelačného systému. Znamená to, že právo odvolateľa, ale i protistrany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzené. V zmysle § 366 C.s.p. odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za plnenia zákonom stanovených (novoty v odvolacom konaní). V procesných súvislostiach odvolací súd konštatuje, že predmetný prostriedok procesného útoku (popretie vyššie uvedeného skutkového tvrdenia žalovaného) žalobca uplatnil až v odvolacom konaní (a aj to neúčinne), hoci ho bez akýchkoľvek obtiaží mohol použiť pred súdom prvej inštancie, čo však neurobil a súd prvej inštancie preto správne vec posúdil a právne kvalifikoval.

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil zamietavý výrok rozsudku vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny.

33. Podľa ust. § 396 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, lebo žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a úspešnej žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie v okolnostiach prípadu ani nemožno rozumne predpokladať.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).